

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 30 lipca 2021 r. w Warszawie

sprawy I. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wypłatę emerytury

na skutek odwołania I. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 3 listopada 2020 r. znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1615/20

UZASADNIENIE

W dniu 2 grudnia 2020 r. I. L. złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W., odwołanie od decyzji z dnia 3 listopada 2020 r. znak (...) w przedmiocie odmowy wznowienia wypłaty zawieszonyj emerytury.

Odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie art. 95 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy na podstawie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r. sygn. I UK 426/17 zbieg emerytury mundurowej i świadczenia z ZUS jest możliwy, a emeryt wojskowy, który odprowadzał składki emerytalne w czasie świadczenia pracy cywilnej, wykonywanej po zakończeniu służby wojskowej, ma prawo do pobierania równocześnie emerytury wojskowej i cywilnej. Ponadto zarzucił naruszenie art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, poprzez niedochowanie konstytucyjnej zasady równości, z której wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie jednej kategorii w sytuacji uprzywilejowania żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. W oparciu o powyższe zarzuty ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez orzeczenie, że ma prawo do pobierania równocześnie emerytury wojskowej i emerytury z ubezpieczenia społecznego oraz nakazanie ZUS podjęcia wypłaty zawieszonyj świadczenia i wypłacenia odsetek należnych od dnia złożenia wniosku.

W odpowiedzi na odwołanie z 30 października 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wyjaśnił, że wypłata świadczenia została zawieszona z uwagi na fakt, że ubezpieczony pobiera emeryturę z Wojskowego Biura Emerytalnego. Organ rentowy powołał się na treść art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej wskazując, że w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie, wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Organ rentowy dodał, że ubezpieczony rozpoczął służbę wojskową przed dniem 1 stycznia 1999 r., a zatem nie ma możliwości łączenia emerytury powszechnej z emeryturą wojskową. Zdaniem

organu rentowego wskazany w odwołaniu wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., znak I UK 426/17 dotyczy sprawy indywidualnej i nie wywołuje żadnych skutków prawnych dla ogółu potencjalnie zainteresowanych ubezpieczonych (odpowiedź na odwołanie z dnia 29 grudnia 2020 r., k. 7 -7v. a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

I. L., ur. (...), odbywał służbę wojskową w okresie od 28 września 1965 r. do 16 sierpnia 1989 r., od dnia 1 października 1998 r. posiada uprawnienia do emerytury wojskowej. Prawo do tej emerytury zostało mu przyznane na mocy decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego, na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r., poz. 1037). Do ustalenia prawa do emerytury wojskowej oraz wysokości świadczenia uwzględniono okres służby wojskowej od dnia 28 września 1965 r. do 16 sierpnia 1989 r. oraz okresy zatrudnienia wykonywanego po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej od dnia 1 stycznia 1990 r. do 30 kwietnia 1991 r., od 23 marca 1992 r. do 31 lipca 1992 r., od 15 września 1992 r. do 30 czerwca 1993 r., od 1 listopada 1993 r. do 7 grudnia 1999 r., od 11 grudnia 1999 r. do 31 marca 2001r. (zaświadczenie Archiwum Wojsk Lądowych z dnia 27 czerwca 2003 r. - nieponumerowane karty a.r., pismo Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 7 marca 2017 r. – nieponumerowane karty a.r.).

Po przejściu na emeryturę wojskową, I. L. był zatrudniony:

- w okresie od dnia 1 stycznia 1990 r. do 30 kwietnia 1991 r. w Głównym Inspektoracie Państwowej Inspekcji Radiowej w W.,
- od 23 marca 1992 r. do 31 lipca 1992 r. w Przedsiębiorstwie (...) w Polsce I.T.I. w W.,
- od 15 września 1992 r. do 30 czerwca 1993 r. w Urzędzie D. (...) w W.,
- od 1 listopada 1993r. do 30 listopada 1995 r. w Urzędzie Wojewódzkim w W.,
- od 1 grudnia 1995 r. do 26 października 2002 r. w Biurze Zarządu (...) W.,
- od 27 października 2002 r. do 31 maja 2003 r. w Urzędzie (...) W.,
- od dnia 1 marca 2004 r. do 31 grudnia 2016 r. w Agencji Rynku Rolnego w W. (świadczenie pracy z dnia 30 kwietnia 1991 r., świadectwo pracy z dnia 31 lipca 1992 r., świadectwo pracy z dnia 30 czerwca 1993 r., świadectwo pracy z dnia 30 listopada 1995 r., świadectwo pracy z dnia 12 stycznia 2005 r., świadectwo pracy z dnia 2 stycznia 2017 r.).

W dniu 11 kwietnia 2017 r. odwołujący złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury (wniosek wraz załącznikami – nieponumerowane karty a.r.). Po rozpoznaniu powyższego wniosku organ rentowy wydał w dniu 9 maja 2017 r. decyzję znak: (...) na podstawie której przeliczył emeryturę I. L. od 1 kwietnia 2017 r. tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Organ rentowy wskazał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi przeciętna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1996 r. do 2016 r., wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 201,38 %. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika podstawy wysokości wymiaru 201,38 % przez kwotę bazową 3.408,62 zł wynosi 6.864,28 zł. Zaś wysokość świadczenia po waloryzacji wynosi 2.988,61 zł. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił okresy składkowe w ilości 23 lat, 5 miesięcy i 6 dni oraz nieskładkowe 1 rok, 5 miesięcy i 27 dni. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę świadczenia z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia – emerytury wojskowej z Wojskowego Biura Emerytalnego, informując odwołującego, że może być wypłacone tylko jedno świadczenie wyższe lub wybrane przez odwołującego (decyzja ZUS z dnia 9 maja 2017r. – nieponumerowane karty a.r.).

Wojskowe Biuro Emerytalne w W. do wysługi emerytalnej doliczyło następujące okresy zatrudnienia i ubezpieczenia ubezpieczonego:

- od 1 stycznia 1990r. do 30 kwietnia 1991r.
- od 23 marca 1992r. do 31 lipca 1992r.
- od 15 września 1992r. do 30 czerwca 1993r.
- od 1 listopada 1993r. do 7 grudnia 1999r.
- od 11 grudnia 1999r. do 31 marca 2001r.

(informacja Wojskowego Biura Emerytalnego z 7.03.2017r. w aktach rentowych – brak numeracji kart).

W dniu 1 października 2020 r. I. L. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o podjęcie wypłaty emerytury w związku z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., znak (...) który powinien mieć zastosowanie w jego przypadku (wniosek z dnia 1 października 2020 r. – nieponumerowane karty a.r.). W odpowiedzi na ten wniosek Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 3 listopada 2020 r. wydał decyzję znak: (...) która odmówił mu wznowienia wypłaty emerytury z uwagi na zbieg prawa do więcej niż jednego świadczenia na podstawie art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej (decyzja ZUS z dnia 3 listopada 2020 r. - nieponumerowane karty a.r.).

I. L. odwołał się od ww. decyzji, czym zainicjował niniejsze postępowanie (odwołanie, k. 3-5 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, w tym w aktach rentowych. Dowody te nie budziły zastrzeżeń i zostały uznane przez Sąd w całości za wiarygodne. Stan faktyczny był przy tym bezsporny, spór koncentrował się natomiast na interpretacji przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie I. L. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 3 listopada 2020 r. znak (...) było niezasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony i zgromadzonych w aktach rentowych dokumentów, Sąd uznał, że okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Spór nie dotyczył faktów, lecz prawa. Ponadto strony nie wnosiły o przeprowadzenie rozprawy. W tych okolicznościach Sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Przechodząc do rozważań nad zasadnością odwołania, w pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 2 ust. 2 z dnia 17 grudnia 1998 r. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2021 r. poz. 291 ze zm. – dalej jako ustawa emerytalna), świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

Zgodnie z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

W rozpatrywanej sprawie bezspornym jest, że odwołujący się I. L. ma przyznane prawo do emerytury wojskowej od dnia 1 października 1998 r., a jednocześnie – z uwagi na podjęcie zatrudnienia po przejściu na emeryturę wojskową – nabył prawo do emerytury z systemu powszechnego. Na mocy zaskarżonej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał odwołującemu się prawo do emerytury, przy czym powołując się na treść ww. przepisów dokonał zawieszenia wypłaty świadczenia z uwagi na pobieranie przez odwołującego emerytury wojskowej, a więc zbieg świadczeń przy możliwości pobierania tylko jednego z nich. Odwołujący nie kwestionował przy tym ani wysokości emerytury, ani też sumy okresów składkowych i nieskładkowych przyjętych przez organ rentowy. Stanowisko odwołującego skupiło się natomiast na zakwestionowaniu decyzji organu rentowego w części dotyczącej zawieszenia wypłaty emerytury. Mając na uwadze powyższe Sąd zważył, że stanowisko organu rentowego jest zbieżne z zasadami wynikającymi z treści ww. przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którymi w przypadku osób uprawnionych do emerytury z ubezpieczenia społecznego w zbiegu z prawem do świadczeń przewidzianych w odrębnych przepisach dotyczących zaopatrzenia emerytalnego tzw. służb mundurowych wymienionych w art. 95 ust. 2 tej ustawy wypłaca się wyłącznie jedno z tych świadczeń. Stanowisko to jest wyrażone wprost zarówno w treści ust. 1 powołanego wyżej przepisu, jak i ugruntowane w orzecznictwie. Nie ma zatem wątpliwości, że z treści art. 95 ust. 1 i ust. 2 ustawy emerytalnej wynika zasada prawa ubezpieczeniowego, zakładająca prawo do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w sytuacji tzw. zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w tej ustawie, jak również w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie emerytalnej z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym, między innymi żołnierzy zawodowych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2012 r., II UK 237/1; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 lipca 2016 r., III AUa 1254/15). Również możliwość nabycia obu rodzajów tych świadczeń, tj. przewidzianych na tle odrębnych systemów zabezpieczeń społecznych, nie jest równoznaczna z możliwością ich wspólnej wypłaty (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lipca 2014 r., III AUa 1542/13). Co do zasady więc w razie zbiegu uprawnień do emerytury z dwóch różnych systemów przysługuje tylko jedno świadczenie – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego.

W orzecznictwie pojawia się jednak możliwość stosowania wyjątków od powyższej zasady. W wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. (I UK 426/17), wydanym w stanie faktycznym i prawnym zbliżonym do okoliczności i istoty sprawy niniejszej, Sąd Najwyższy analizował sytuację żołnierzy zawodowych powołanych do służby wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. oraz tych, którzy podjęli służbę po dniu 1 stycznia 1999 r., zgodnie z rozróżnieniem dokonany przez ustawodawcę na tle przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, w kontekście ich uprawnień emerytalnych oraz przez pryzmat zachowania konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. W rozważaniach poczynionych w powyższym wyroku Sąd Najwyższy zauważył, że nie wszyscy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., mogą faktycznie zrealizować uprawnienie do wykorzystania „cywilnej” wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art. 15 ust. 2 i 3) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust. 4), aby – przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% (art. 18 ust. 1) – „cywilne” okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego „cywilnego” okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze.

Podobnie rzecz się ma w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok (art. 15 ust. 1 pkt 2-4). W opisanych uwarunkowaniach emeryt wojskowy pozostaje w sytuacji identycznej jak żołnierz, który rozpoczął służbę po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. – jego emerytura jest obliczana wyłącznie w oparciu o wojskowy staż emerytalny. Z konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP – jak wskazywał dalej Sąd Najwyższy – wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Zasada równości zakłada jednocześnie różne traktowanie podmiotów różnych, tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej. Równość wobec prawa to także zasadność wyboru takiego, a nie innego kryterium zróżnicowania, które jednakże musi pozostawać w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, wagą interesu, któremu zróżnicowanie ma służyć i w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostają naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz z innymi wartościami, zasadami, czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Kryterium, które niewątpliwie zadecydowało o uprzywilejowaniu (pobieraniem dwóch świadczeń) żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r., to brak możliwości uwzględniania w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relewantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej, do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r. W konkluzji powyższego wyводу Sąd Najwyższy uznał za właściwy kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego. Jednocześnie Sąd Najwyższy wskazał, że wspomniany wyżej „brak możliwości” nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019r., I UK 426/17, LEX nr 2610283).

O ile Sąd Okręgowy podziela powyższe stanowisko w całości, o tyle ostatecznie nie miało ono wpływu na zmianę zaskarżonej decyzji. Jak wynika z dokonanych w sprawie ustaleń, na dzień przyznania emerytury I. L. posiadał wysługę emerytalną (okres służby wojskowej) w wymiarze 23 lat, ponadto **do wysługi emerytalnej doliczono również okresy składkowe z tytułu zatrudnienia wykonywanego po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej od dnia 1 stycznia 1990 r. do 30 kwietnia 1991 r., od 23 marca 1992 r. do 31 lipca 1992 r., od 15 września 1992 r. do 30 czerwca 1993 r., od 1 listopada 1993 r. do 7 grudnia 1999 r., od 11 grudnia 1999 r. do 31 marca 2001 r.** Stwierdzić zatem należy, że emerytura wojskowa odwołującego nie została obliczona wyłącznie w oparciu o wojskowy staż emerytalny, ale też o okresy składkowe (cywilny), które zwiększyły jej wysokość. I. L. miał możliwość uwzględnienia w emeryturze wojskowej „cywilnego” stażu emerytalnego i możliwość ta w jego przypadku została wykorzystana. Skoro odwołujący faktycznie zrealizował uprawnienie do wykorzystania „cywilnego” stażu emerytalnego, to nie można go tak samo traktować jak żołnierzy powołanych do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r.

W tym kontekście, zdaniem Sądu Okręgowego, w przypadku odwołującego nie doszło do naruszenia konstytucyjnej zasady równego traktowania obywateli wobec prawa. Zasadę równości wyrażoną w art. 32 Konstytucji RP w odniesieniu do oceny norm prawnych należy rozumieć jako nakaz nadawania im takich treści, by kształtowały one w jednakowy (podobny) sposób sytuację prawną podmiotów jednakowych lub podobnych. Trybunał Konstytucyjny

uznaje, że wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych), charakteryzujące się daną cechą istotną (relewantną) w równym stopniu, mają być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 24 kwietnia 2002r., P 5/01). W cytowanym wyroku z dnia 24 stycznia 2019r. Sąd Najwyższy wskazał, że z konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Zasada równości zakłada jednocześnie różne traktowanie podmiotów różnych, tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej. Równość wobec prawa to także zasadność wyboru takiego, a nie innego kryterium zróżnicowania, które jednakże musi pozostawać w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, wagą interesu, któremu zróżnicowanie ma służyć i w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostają naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz z innymi wartościami, zasadami, czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy, nie znajdując podstaw do zmiany decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 3 listopada 2020 r., oddalił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., o czym orzekł w sentencji wyroku.